

Indje a Wielka Brytania.

(Dla „Dziennika Bydgoskiego“ napisał profesor Wincenty Lutostawski z Wilna).

II.

Hindusi zwalczają europejską cywilizację. — Nie pojmują chrześcijaństwa. — Tagore nie zna narodu.

Podobnie jak mowa, także formy społecznej organizacji angielskiej szerzą się na całej ziemi, bo stanowią pewien szczebel doskonalszej harmonii między mieszkańcami każdego kraju. **Anglosasi wnieśli do życia ludzkości nowy pierwiastek uspołecznienia, nigdy przedtem nigdzie w tej mierze nie znany.** Oni nie rezygnują z walki przeciw nędzy, chorobie i śmierci. Oni nie tłumia pragnienia, by to doczesne życie lepiej urządzić.

Wielka Brytania nie powstała bynajmniej z podbojów. Wysyłała za morza najprzód kupców, potem misjonarzy, a w końcu dopiero żołnierzy, stanowiących siłę policyjną dla utrzymania porządku. Wychowała całe zastępy sprawnych organizatorów, ograniczając wszędzie funkcje rządowe do minimum niezbędnego, a pozostawiając wszędzie najwięcej miejsca inicjatywie prywatnej. Tem się tłumaczy, że sto kilkadziesiąt tysięcy Anglików utrzymuje ład, porządek i bezpieczeństwo wśród trzystu milionów mieszkańców Indyj.

Kto czyta stale pisma perjodyczne, wydawane po angielsku przez opozycję hinduską, ten łatwo się przekona, że **swoboda krytykowania zarządzeń władzy angielskiej jest tak wielka, jakiej ani w Rosji ani w cesarskich Niemczech opozycja nie miała.** Hindusi takiej organizacji społecznej jaką ma Wielka Brytania, sami wytworzyć nie umieli, a w ciągu stukilkudziesięciu lat wladania Anglików w Indjach od nich się nie nauczyli jeszcze takiego porządku, aby każda jednostka, spełniając sumiennie swe zadanie, przyczyniała się do największej harmonii społecznej współdziałania. Tę nieudolność Hindusów do przyjęcia cywilizacji anglosaskiej można sprawdzić na drobnym, ale charakterystycznym szczególe. Czytam od wielu lat tysiące pism i książek, drukowanych w Indjach, i nig-

dy jeszcze nie natrafiłem na wydawnictwo poprawnie drukowane, starannie pod względem stylu redagowane. Wręcz przeciwnie angielskie publikacje odznaczają się nadzwyczajną poprawnością. Tego skupienia uwagi, które zapewnia praktycznie poprawność druku, Hindusi od Anglików nie mogli się nauczyć, choć mędrcy Indyj taki nacisk zawsze kładli na skupieniu myśli, a ich asceci dochodzili do zdumiewających wyników w opanowaniu ciała.

Skupienie woli i myśli dla praktycznego celu jest daleko trudniejsze, niż kontemplacja absolutu. Ale Hindusi dokładność pracy sobie lekceważą.

Takie lekceważenie daje się spostrzec także w zakresie korespondencji. Anglicy przeważnie na listy od-

powiadają, i w odpowiedziach swych ściśle uwzględniają treść otrzymanego listu. Korespondencja z Hindusami bywa męcząca, gdyż najczęściej wcale na list otrzymany nie odpowiadają, a gdy odpowiedzą, to często pomną to, co było najważniejsze i wymagało wyjaśnienia.

Objektywne zbadanie jakiegokolwiek rzeczywistości jest im obce. **Dayanand Saraswati**, który uchodził za mędrcę, i stworzył duży ruch społeczno-oświatowy, — w swem głównem dziele „Światło prawdy” poświęca rozdział chrześcijaństwu, i pisze o niem taki stek niedorzeczności, że **zdradza najzupełniejszą niezdolność zrozumienia przedmiotu.**

Równie naiwnem jest dzieło sławnego poety **Rabindranath Tagore o**

narodowości. Utożsamia nacjonalizm z imperjalizmem agresywnym i zabójczym, przy czem zdradza zupełne niezrozumienie świadomości narodowej, gdyż obca ona jest w równej mierze Hindusom jak Moskałom. Nie rozumieją oni wcale tego, że naród może mieć powołanie do spełnienia dla dobra ludzkości. Dla nich narody, znane są jedynie z egoizmu rzekomo narodowego. Można by setki takich przykładów przytoczyć, dowodzących, że **Hindusi nie rozumieją cywilizacji europejskiej, opanowania przyrody przez naukowe jej zbadanie, zastosowania prawd naukowych do zaspokojenia potrzeb praktycznych codziennego życia.** Gdyby Gandhi był pojętym uczniem Anglików, nie traciłby czasu i sił na ograbianie rządowych składów soli, lecz skupiłby całą swą uwagę na podniesienie produkcji rolnej, w czem napewno by z łatwością pozyskał skuteczne poparcie rządu angielskiego. Boli go wysoka pensja wypłacana wicekrólowi Indyj, gdyż nie pojmując, że dobry wielkorządca ogromnego kraju na taką pensję zasługuje, i w znacznej mierze używa tych pieniędzy dla dobra Indyj. Gandhi nie mógł nie wiedzieć o istotnych zasługach Anglików co do irygacji znacznych przestrzeni, dzięki której produkcja rolna się wzmogła. Nigdy o tem w swych pismach nie wspomina, i sam nie zdradza nigdzie poczucia potrzeby jakiejś umiejętnej pracy dla podniesienia stanu rolnictwa. Widzi tylko ujemne strony rządów angielskich, zapominając o tem, że nikt gwarancji dać nie może co do charakteru ewentualnych rządów samych Hindusów. **Każdy rząd popełnia błędy, każdy rząd zasługuje na różne zarzuty, ale kto bezstronnie porówna rządową działalność Anglików z podobną działalnością innych ludów, ten z łatwością się przekona, że w umiejętności rządzenia Anglicy**

Król Hedżasu przysłał Marszałkowi wschodnie tkaniny.

— Czemu ja się zrewanżuję, chyba naszym krajowym perkalikiem.

Aleksander Zajdlisz.

75

Duch i Krew

Powieść z czasów, które idą.

(Prawa własności zastrzeżone.)

(Ciąg dalszy).

I modlił się żarliwie do tego Boga, który był dla niego jeszcze czemś wyrozumowanym, obcem, dalekiem. Chwilami tylko zdawało mu się, że odczuwa Jego obecność, i wtedy dziwna błogość zapelniała jego duszę. Ale chwile te były rzadkie i po nich przychodziły nowe fale zwątpienia. Wtedy brał do ręki Pismo Święte i po wczytaniu się w tę życiodajną księgę wracała mu wiara, aż nowa fala zwątpień zalala jego umysł. Męczył się tak strasznie i opadał na siłach fizycznych i duchowych. Chwilami chwytala go już zupełna obojętność na wszystko. A potem znowu otrząsał się i był gotów do walki i czekał na nią z napięciem wszystkich nerwów. Ale walczyć nie było z kim. Poraz tysięczny przemyślał swą sytuację i za każdym razem pogłębiała się świadomość beznadziejności położenia.

Spojrzał na zegarek, którego cyfry świeciły w ciemnościach. Było kwadrans po dwunastej. Uczuł się strasznie zmęczonym i wszedł do łóżka. Nie mógł jednak usnąć i popadł w stan półsnu i pół jawy. W więzieniu panowała niczem nie zamącona cisza, wyraźnie słyszał tykanie kieszonkowego zegarka i swój własny oddech. Wtem poczęło mu się zdawać, że słyszy jakieś bardzo ciche kroki, jakgdyby ktoś szedł na pal-

cach przez kurytarz. Zdawało mu się, że słyszy oddech przy swoich drzwiach, a potem jakiś szepc. Widocznie były tam dwie osoby. Usłyszał słowo:

— Teraz.

Drzwi otworzyły się nagle i snop światła wpadł do celi. Roland drgnął w cieniu, a oko jego było przystosowane do zupełnej ciemności. Światło oślepiło go w pierwszej chwili.

— Czego oni chcą? — mignęło mu przez myśl.

Nie zdążył jednak otworzyć ust, gdy ujrzał w ręku obydwu strażników browningi.

Znieruchomiał. Ale i oni zawahali się na ułamek sekundy.

— Niech wstanie — szepnęli jeden z dozorców.

Roland w tej chwili zrozumiał.

— Zabijcie mnie leżącego. Niech krew łóżko splami! Trudniej wam będzie udowodnić, że się rzuciłem na was w napadzie szaleństwa.

— Skąd pan na to wpadł? — odezwał się jeden z dozorców, zupełnie zdetonowany.

— W takich chwilach człowiek bawą bystry... no dalej — strzelajcie.

— Niema odwrotu Walek — bierz go... Nazwany Walekiem schował rewolwer do kieszeni i rzucił się błyskawicznym ruchem na Rolanda, by go zerwać z łóżka. Ale ten już odzyskał przytomność umysłu. Ryknął na cały głos:

— Mordercy!

Równocześnie błyskawicznym ruchem poderwał się sam na nogi i uderzył napastnika dłonią w kark. Walek jęknął głucho i upadł na ziemię. W tej sekundzie rozległ się strzał, ale Roland

schylił się i kula utkwiała w ścianie, a on strzelającego uderzył głową w brzuch i objął go w pół żelaznym uściskiem, podniósł jak piórko i gruchnął o ścianę. Ręka z rewolwerem była jednak jeszcze wolna i niefortunny morderca próbował wycelować w głowę Rolanda. Ale strzał chybił, równocześnie napastnik poczuł straszne, glucho uderzenie i stracił przytomność. Roland ujrzał przed sobą otwarte drzwi. Pchnął je lekko i zawołał na cały głos:

— Chcieli mnie zamordować!

W celach zrobił się ruch. Zaczęto się glucho przez drzwi dopytywać. On opowiedział na cały głos, by go słyszeli, dodając, że to chyba z nakazu masonerji. Mimo krzyku nie nadchodził jednak żaden dozorca. Roland ubrał się i zapalił światło. Wyjrzał na kurytarz, ale po chwili wrócił do celi. Rozmyślał, że opuszczenie celi byłoby uważane za ucieczkę. Obejrzał swych napastników. Obaj leżeli bez ruchu. Odebrał im rewolwery i włożył je do kieszeni. Potem zrewidował kieszenie dozorców i wyjął dwie legitymacje na nazwiska Walentego Kwapińskiego i Izaaka Gerstenzweiga. Zbadał ich puls. Kwapiński, którego uderzył o ziemię z niezwykłą siłą według wszelkich zasad „dziudżitsu”, był martwy. Gerstenzweig oddychał ledwo dosłyszalnie. Wstrząsnął nim silny dreszcz na myśl, że zabił człowieka, ale pomyślał zaraz, że przecie działał w samoobronie. Wyjrzał na kurytarz. Nikogo nie było widać.

Widocznie to było tak urządzone, by świadków nie było — pomyślał. Pół godziny przetrwał w towarzystwie dwóch leżących ciał. — Czuję, że drga, mu każ-

dy nerw. Nareszcie usłyszał kroki, które się przyspieszyły. Do celi wpadł dozorca — i stanął jak wryty. Roland odzyskał już spokój.

— Tak panie, zamach na moje życie nie powiódł się. Jest jeszcze inna wola nad światem niż masonerja.

— Cóż się stało? Ja nic nie rozumiem?

— Albo pan udaje, albo pana nie wtajemniczyli. Uprzedzam pana, że mam dwa zdobyte rewolwery, ale widzi pan, że nie robię z nich użytku, ani nie próbowałem uciec, choć kurytarz był otwarty. Uciekają ludzie tylko z nieczystym sumieniem. Moje jest w porządku. Broni panu nie oddam, bo jeden z tych jeszcze dyszy. Dopiero na ręce komisji.

— Niech pan natychmiast broń odda.

— Nie panie, dopiero przy świadkach. Ja nie wiem, kto jeszcze jest wciągnięty do spisku. Niech pan zamknie celę i sprowadzi komisję.

— Teraz w nocy?

— Ja pana czynię odpowiedzialnym...

— No dobrze.

Zamknął drzwi i po dwudziestu minutach, długich jak wieczność, ukazał się znowu w towarzystwie dyrektora więzienia i kancelisty. Roland od razu wydał rewolwery. Tymczasem nadszedł i lekarz, który stwierdził śmierć Kwapińskiego i obandażował głowę Gerstenzweiga, strasznie pokrwawioną. Gerstenzweig był wciąż jeszcze nieprzytomny.

— Wyjdzie, ale będzie miał pamiętkę na całe życie.

(Ciąg dalszy nastąpi).

przewyższają inne ludy, i mogą być porównani do dawnych Rzymian.

Opanowanie Indyj przez Anglików nie było podbojem, tylko stopniowym przenikaniem kraju dla ochrony interesów obywateli angielskich, którzy się samorzutnie w Indiach osiedli. Jeszcze dziś znaczna część Indyj jest pod władzą miejscowych dynastji, pod zewnętrzną kontrolą Anglii.

Panowanie Anglików dopiero umożliwiło ruch ku zjednoczeniu i uiniezależnieniu Indyj. Wszak mieszkańcy Indyj wzajemnie się nie rozumieją, i dopiero angielskie panowanie ich jednoczy. Angliści poszczególni mieli swoje osobiste cele, ciężąc ku Indjom, lecz Anglia cała spełniła **dziewięć powołań, zajmując Indie, kolebkę aryjskiej rasy, której ostatecznym wykwitem jest anglosaska cywilizacja.**

Hindusi lekceważą sobie tę cywilizację, bo jej nie rozumieją. A jednak ona prowadzi ich ku zjednoczeniu w jeden naród, i dalej **wiedzie ku zjednoczeniu całej ludzkości;** tego właśnie indywiduałni asceci i mędrcy Indyj dokonają by nie umieli. Oni gardzili ziemią i życiem doczesnem, żyli w zaświatach ducha.

Anglosasi przeciwnie, całą **potęgę ducha** skierowali na opanowanie ziemi, na **wprowadzenie porządku i ładu do materialnego życia.** Takie angielskie wyrazy, jak komfort, strajk, sport, trening, trust i wiele innych podobnych oznaczają opanowanie materji przez ducha.

Uwaga skupiona na życiu materialnem wprowadzie pograża wielu w materializm, ale ten materializm jest tylko środkiem, wiodącym do wyzwolenia ducha. Dzięki temu materializmowi **wydajność pracy ludzkiej się wzmożła ogromnie,** szybkość wytworzenia środków dla zaspokojenia potrzeb cielesnych się powiększyła, i przez to **więcej ludzi zyskuje wolność dla duchowych celów.**

Hindusi o wolność prawdziwie nie dbają, a pod wpływem Gandhiego nagle zapragnęli politycznej niepodległości, jak te dzieci, które opuszczają dom rodzinny, szukając przygód samodzielnych. Jak dalece do tej niepodległości są nieprzygotowani, świadczy dziwna droga przez nich obrana: palenie dobrego sukna, którego wyrób kosztował dużo pracy i które mogłoby się przydać innym, skoro go Hindusi używać nie chcą — i rabowanie składów rządowych soli.

To są dziecinne zabawy. Jeśli monopol soli jest niesłuszny, jak często też w Europie głoszą, to trzeba to udowodnić, przekonać ogół o tej niesłuszności, a nie łącać istniejące prawo, wyzywać ustaloną władzę i wywoływać walki uliczne, prowadzące do rozgoryczenia.

Nasz Wallenrod uznał, że i Niemcy są ludźmi, trzeba żeby Hindusi pojęli, że błędy, a nawet zbrodnie rządu angielskiego nie są specyficznie angielskie, że podobne błędy i zbrodnie trafiają się i tam, gdzie jakiś lud sam rządzi. Są to błędy i zbrodnie, wynikające z trudności rządzenia.

Jest wyraźną zasługą Anglików, że je sprowadzili do minimum we własnym kraju, a gdyby **Hindusi wyrwali ze swych niezależnej prasie te błędy i zbrodnie, jakiego rządu angielski popełnia w Indiach,** to stopniowo by się przygotowali do rządzenia swoim krajem i **osiągnęliby niepodległość,** jako dojrzały owoc swych wysiłków.

Łatwo mogliby się przekonać, poznając Europę, że **przedwcześnie zdobyta niepodległość szczęścia nie daje.**

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Prof. Wincenty Lutosławski,

Rozszalałe fale Bałtyku porwały młodych ludzi.

Od kilku dni panuje nad wybrzeżem morskiem wielki wicher, skutkiem czego fale Bałtyku osiagają niebawalą wysokość. Powoduje to liczne nieszczęśliwe wypadki i straty materialne. Szczególnie tragiczny wypadek wydarzył się w znanej niemieckiej miejscowości kąpielowej Misdroy. W czasie, gdy sześciolatni synek urzędnika bankowego Dr. Nächtiga z Berlina bawił się w piasku na wybrzeżu, rodzice, doskonali pływacy, uprzyjemniał sobie czas we wodzie. Niezwykłą radość sprawiły obu małżonkom fale przechodzące nad ich głowami.

Nagle z ust bankowca wydobył się przeraźliwy krzyk: żona, którą trzymał

za rękę, wyrwana została przez olbrzymią falę i znikła. Krótco potem rzuciła się druga potężna fala i pochłonięła w otchłań małżonka. Rybacy pospieszyli natychmiast z pomocą. Udało się też wydobyć z morza obu małżonków, lecz ciała ich były już martwe. Nic nie pomogła podjęta akcja przywołania ich do życia. Synkiem, który był świadkiem tragicznego wypadku swych rodziców, zaopiekowali się kuracjusze.

Dziś w Radio **Godz. 2000**
CYRULIK SEWILSKI
Artyści t. La Scala.

Budujący otrzymają ulgi podatkowe.

Na mocy artykułu 33 ustawy o rozbudowie miast, osobom tak fizycznym, jak i prawnym, które w okresie do dnia **31 grudnia 1935 r. wybudują domy mieszkalne, przysługują ulgi w wymiarze podatku dochodowego.**

A mianowicie od sumy ogólnego dochodu potrącone mogą być kwoty zużyte na budowę za wyjątkiem sum uży-

skanych z pożyczek Państwowego Funduszu Budowlanego.

Ostatnio p. minister skarbu wystosował okólnik do podwładnych mu urzędów, w którym zarządza, że powyższe ulgi dotyczą również osób, pobierających dochód z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za pracę najemną.

Premier Sławek znów obiecuje urzędnikom poprawę bytu.

Czekać tylko, jak im rzuci takie pasy ratunkowe.

Wiadomości z kraju.

B. szef sądownictwa lwowskiego odznaczony orderem.

W gmachu Ministerstwa Sprawiedliwości w Warszawie odbyło się uroczyste wręczenie b. prezesowi Sądu Apelacyjnego we Lwowie, ostatnio zamianowanemu dekretem p. Prezydenta Rzplitej członkowi komisji kodyfikacyjnej p. Adolfowi Czerwińskiemu odznaki i dyplom krzyża komandorskiego z gwiazdą orderu „Polonia Restituta“.

300 sztuk bydła w płomieniach.

We wsł Kulesy w powiecie łączyskim wybuchł olbrzymi pożar. Wskutek zbyt późnego przybycia straży ogniowych pożar przybrał katastrofalne rozmiary. Pastwą płomieni padło kilkanaście zamieszanych gospodarstw. W płomieniach zginęło 300 sztuk bydła oraz wielka ilość inwentarza martwego.

Podczas akcji ratunkowej dwie osoby odniosły poparzenia. Straty wynoszą 300 000 zł.

Znowu strzaskany autobus.

Lublin, 11. 7. (PAT). Na szosie Chełm-Lublin koło majątku Stróże powiatu lubelskiego, miała miejsce katastrofa autobusowa. Kursujący na tej linii autobus rozbił się, wskutek czego 2 osoby zostały ciężko, 4 zaś lekko ranne. Autobus został doszczętnie rozbity.

Z Uniwersytetu Stefana Batorego.

W b. roku akademickim 1929/30 na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie habilitowali się i uzyskali veniam legendi t. j. prawo wykładania zatwierdzone już przez Ministerstwo W. R. O. P. następujące osoby. Prof. dr. Paweł Radziszewski z zakresu mineralogji i petrografji, dr. Wiktor Sukiennicki z zakresu prawa międzynarodowego, dr. Adam Chełmoński z zakresu prawa handlowego i wekslowego, dr. Janina Hurynowiczówna z zakresu neurologji, dr. Tadeusz Wąsowski z zakresu otolaryngologji.

Zwrot archiwaljów polskich.

W tych dniach nadszedł z Moskwy wysłany przez delegację polską w mieszanej komisji specjalnej pod adresem ekspozytury delegacji w Warszawie, drugi transport archiwaljów, wywiezionych w czasie wielkiej wojny w głąb Rosji i rewindykowanych na podstawie artykułu XI. Traktatu Ryskiego. Transport ten obejmuje akta b. Izby Skarbowych łomżyńskiej i płockiej i różne kategorie aktów b. powiatów brzeskiego, wolkowyskiego, białskiego, białostockiego, kobryńskiego, prużańskiego, słonimskiego, sokolskiego i grodzieńskiego, z terutorjum b. gub. grodzieńskiej.

KATOWICE. Samobójstwo szeregowca. Robotnicy, zatrudnieni przy budowie kościoła garnizonowego w Katowicach przy ul. Kopernika po przybyciu do pracy znaleźli na placu leżące w kałuży krwi zwłoki wartownika. Zaalarmowano natychmiast władze policyjne i sądowo-lekarskie, które po przeprowadzeniu dochodzeń stwierdziły, że wartownik Leon Kajzerok, szeregowiec 73 p. p. popełnił samobójstwo wystrzałem z karabinu. Kula przeszła na wyłot pierś i wydoszła się powyżej lewej łopatki. Przyczyny tragicznego kroku żołnierza dotychczas nie stwierdzono.

KATOWICE. Rewolwer w ręku dzelaka. W mieszkaniu funkcjonariusza straży granicznej, Antoniego Rzeźniczka w Herbach Śląskich, 5-letni syn Rzeźniczka postrzelił swoją siostrę z rewolweru tak nieszczęśliwie, że dziewczynę w stanie beznadziejnym odwieziono do szpitala w Częstochowie. Winę wypadku ponosi ojciec ciężko ranne dziecko, gdyż położył broń palną naładowaną na dostępnem dla dzieci miejscu.

KRAKÓW. Dziewczę w żarzącym się węglu. Podczas zbierania koksu na zwalach koło huty cynkowej w Trzebinii dwie dziewczyny 13-letnia Irena Sikorówna i 17-letnia Józefa Kowalówna zapadły się w żarzący się wewnątrz zwalów żużel koksowy. Zanim nadbiegła pomoc, Sikorówna spaliła się na węgiel, Kowalównę zdołano uratować i odwieźć do szpitala.

KRAKÓW. Katastrofa autobusowa. Kursujący między Wadowicami a Suchą autobus, wymijając furę góralską pod Gorzeniem Górnym wjechał na drzewo i rozbił się. W katastrofie dziewięciu pasażerów odniosło rany, 4 z nich bardzo ciężkie.

WILNO. Niebezpieczne ptaszki. Patrol KOP, lustrując w nocy odcinek graniczny Kościeniewicze w rejonie Rakowa zauważył dwóch osobników ukrytych na drzewie. Na wezwanie patrolu osobnicy ci zleźli z drzewa, poczem jeden z nich rzucił w twarz żołnierzy gryzący proszek i obydwaj natychmiast zaczęli uciekać. Mimo zaspanych oczu żołnierze dali kilka strzałów alarmowych, na odgłos których nadbiegły pobliskie patrole i zatrzymały tajemniczych osobników. W ręce KOP wpadli dwaj emisariusze komunistyczni z Mińska, przenoszący przez granicę specjalne instrukcje dla organizacji komunistycznych na Wileńszczyźnie.

WILNO. Ofiara kulomiotu. Podczas ćwiczeń wojskowych zaszedł tragiczny wypadek, spowodowany nieostrożnością. W czasie ostrego strzelania z karabinów maszynowych 5 p. legjonów żołnierzy Lewarczyk, zajęty zbieraniem łusek karabinowych, dostał się pod ogień karabinu maszynowego, odnosząc szereg ran. Odwieziono go w bardzo ciężkim stanie do szpitala wojskowego, gdzie zmarł.

Sekretarz ambasady polskiej w Paryżu

ofiara katastrofy autobusowej.

Na szosie Piotrków — Łask wydarzyła się ciężka katastrofa autobusowa. Zdążający do Łaska autobus usiłował wyminąć furmankę. Koń przestraszony warkotem wpadł na autobus. Szofer chcąc uniknąć wypadku skręcił tak silnie w bok, iż wpadł do rowu. Skutkiem wypadku 5 osób zostało rannych m. in. sekretarz ambasady polskiej w Paryżu p. Stefański. Autobus został silnie uszkodzony. Część rannych walczą ze śmiercią.

Sensacyjne aresztowanie w Tczewie.

Z Tczewa donoszą: Na żądanie wydziału śledczego w Łodzi aresztowano radnego miasta Tczewa, Stefana Woźniaka, brata jego Michała oraz kolegą Bronisława Augustyniaka. Wyżej wymienieni poszukiwani byli oddawna przez Sąd Okręgowy w Łodzi za poważne przewinienia, dokonane w r. 1920. Fotografie, rozesełane przez urząd śledczy ułatwiły rozpoznanie poszukiwanych. Cała trójka pracowała na kolei, nie dając powodów do jakichkolwiek przypuszczeń, co do ich występnej przeszłości.

Z M A R L I.

S. p. ks. proboszcz **Michał Perliński**, z Ostrzeszowa, jubilat, radca duchowny, asessor I. dekanalny.

S. p. ks. **Jan Wojtaszewski**, proboszcz w Sulęcynie w powiecie kartuskim, w 60 roku życia a 32 kapłaństwa,

IX. zlot okręgowy „Sokoła” w Bydgoszczy.

Liczny udział gniazd zamiejscowych. — Defilada. — Imponujące popisy. — Nieprzebrane rzesze publiczności.

Dziewiąty z rzędu zlot okręgowy miejscowego Sokolstwa wypadł nadwyraz udanie. To też wczorajsza niedziela stała najzupełniej pod znakiem tegoż. W godzinach porannych zauważyć było można barwne stroje Sokolów i Sokolic spieszące na zbiórkę. Zastępca prezesa p. Jabłoński uformował pochód dziarskich uczestników zlotu, który ruszył do kościoła garnizonowego na mszę św. Do mszy św. służyli pp.: prezes Gbieniecki, Szczepanowski a z Konnego Sokoła Ryszewski i Kurczewski. Po nabożeństwie oddano hołd Nieznanemu Powstańcowi składając okazały wieniec na grobie. Zwartą kolumna Sokolstwa bydgoskiego wraz z delegacjami Sokolstwa z Solca Kujawskiego, Koronowa, Fordonu, Hallerczyków i Kolejarzy podążała ulicami Bernardyńska, Jagiellońska i Gdańską na plac Wolności, gdzie odbyła się defilada przed przedstawicielami władz wojskowych i cywilnych.

Przepiękną prezentował się Sokół Konny, zdobywając sobie zasłużone uznanie i sympatię miejscowego społeczeństwa. Następnie udał się pochód na Stadjon Miejski, gdzie dokonał otwarcia zlotu, zasłużony obywatel, wielki obrońca idei sokolej p. prezes Malczewski. W krótkich, lecz treściwych słowach przemówił do zebranych uczestników, powitawszy uprzednio reprezentantów: duchowieństwa, władz cywilnych, prasy, komitetu wychowania fizycznego — p. por. Matuszewskiego znanego sportowca nie szczędzącego czasu, pieniędzy, starań i wysiłków w kierunku wychowania fizycznego najszerzych warstw ludności. Cenne swe przemówienie zakończył zacytował wnieśieniem okrzyku na cześć Najjaśniejszej Rzeczypospolitej i Jej Prezydenta I. Mościckiego. Orkiestra Sokoła odegrała hymn narodowy. Pochwała należy się Sokolowi Solecickiemu, który przybył bardzo licznie na wczorajszy zlot, biorąc czynny udział w tem wzniosłym święcie sokolem.

P. prezeska redaktorowa Teskowa ofiarowała piękną nagrodę i proporzeczek, który wręczył prezes p. Malczewski p. Albrichtowej, ta p. Wieczorkówny, od tej wreszcie otrzymała młodzież żeńska.

Popołudniu odbyły się popisy gimnastyczne i lekkoatletyczne młodzieży Sokolej tak męskiej, jak i żeńskiej, które były przez liczne zebranych widzów gorąco oklaskiwane. Najlepszym zawodnikiem dnia okazał się „świeżo upieczony” mistrz Polski w rzucie oszczepem pan Mikrut z Koronowa. Wyniki z zawodów lekkoatletycznych podamy w najbliższym numerze „Tygodnia Sportowego”. Po popisach zabrał głos ponownie p. prezes Malczewski dziękując młodzieży sokolej za tak liczny i czynny udział we wspaniałym zlocie, zaś publiczności za łaskawe zainteresowanie się tą okazałą uroczystością sokolą. Orkiestra odegrała „Wszystkie nasze dzienne sprawy”. Liczne rzesze widzów z zadowoleniem opuszczały miejsce zawodów, po drodze rozprawiając, o tej udanej imprezie sokolstwa nadbrdzianego grodu.

Wieczorem pośpieszyli triumfatorzy popisów i amatorowie tańca do Strzelnicy, gdzie z rąk znanego działacza na niwie sokolej p. naczeln. Gołębiewskiego otrzymali zwycięscy cenne nagrody. W miłym nastroju, wśród dziarskiego sokolstwa bawiono się ochocho przy dźwiękach doborowego jazzbandu sokolego do świtu.

Złożenie wieńca na grobie Nieznanego Powstańca.

Defilada.

Młodzież szkolna a pływanie.

Zrozumienie konieczności szerzenia umiejętności pływania wzrasta wśród społeczeństwa naszego z roku na rok. Coraz wyraźniej i głośniejszy się zdanie, że pływać powinien umieć każdy i że pływanie należy traktować nie tylko jako zdrowy i przyjemny sport, ale przede wszystkim jako umiejętność konieczną w życiu każdego człowieka dla dobra jego i bliźnich. Przekonanie to urabiają smutne niestety — fakty. Z roku na rok wzrasta bowiem w zaskakujący sposób liczba utonięć. Przez całą wiosnę i lato pisma codziennie donoszą o kilku takich tragediach.

Ponieważ zaś demon wody najwięcej ofiar wyrwa z pośród młodzieży, oczy społeczeństwa zwracają się ku szkole. To też coraz częściej odzywają się głosy „szkoła winna młodzież nauczyć pływania i ratowania”. To żądanie skierowane w stronę szkoły stosunkowo nieśmiało jeszcze w Polsce, za granicą dotarło już do odpowiednich instancji i stało się jak n. p. w Szwecji, prawem. Program szkolny wymaga tam od

uczniów umiejętności pływania jako tej umiejętności, która w życiu niejednego więcej zaważyć może, niż algebra lub znajomość języków.

Znającemu choć pobieżnie stosunek szkoły do pływania zagranicą, nasuwa się pytanie co w naszych szkołach dzieje się pod tym względem. Otóż nic albo prawie że nic, w Bydgoszczy n. p. — bo to nas chyba najbardziej interesuje — ilość uczniów, którzy uczą się pływania za pośrednictwem lub przy pomocy szkoły sięga dwu do trzech dziesiątek rocznie. Jest to zaledwie minimalny odsetek jednego rocznika. Nauka pływania odbywa się zaledwie w kilku szkołach średnich i to w zakresie bardzo małym. Reszta młodzieży zupełnie nie ma okazji aby nauczyć się pływania, a nawet nie ma możliwości wejścia do odpowiedniej wody. Chcąc zdobyć tę umiejętność młodzież lekkomyślnie próbuje uczyć się w różnych stawach czy nawet w Brdzie. Nic dziwnego, że w takich warunkach tak często są wypadki utonięcia.

Z kwestją umiejętności pływania wiążą się ściśle kwestja umiejętności ratowania tonących. Zdarza się, że tonącemu przypatrują się dziesiątki osób, a na ratunek nikt nie pośpieszy, bo pływać wzgl. ratować nie umie.

Ten stan musi ulec zmianie. Szkoła w pierwszym rzędzie powołana jest do tego, aby dzieci i młodzież jak najzupełniej do życia przygotować. Szkoła powinna ten obowiązek wykonać jak najstaramiej. Każdy uczeń powinien umieć pływać i umiejętność ta winna być oznaczoną w świadectwie choćby dla kontroli w razie przejścia ucznia z jednej szkoły do drugiej.

Czy szkoła posiada odpowiednie ku temu warunki? Obecnie nie. W Bydgoszczy nie ma nawet miejsca, gdzieby szkoły mogły przeprowadzać naukę pływania. Jedyną pływalnią będącą w dosyć odpowiednim stanie — pływalnia wojskowa — zajęta jest całe przedpołudnie przez wojsko, po południu zaś przez różne kluby pływackie. **Gdzież więc ma szkoła uczyć pływania?**

Drugą przeszkodą dla nauki pływania w szkołach to brak czasu. Po odpowiednim ogrzaniu się wody pozostaje zaledwie 1—2 tygodni czasu przed wakacjami. W tym czasie oczywiście niewiele da się zrobić.

Wysiłki dążące do uzdrowienia obecnego stanu rzeczy winni iść w kierunku budowy nowej obszernej pływalni, której możnaby używać i w zimie, a więc krytej.

Podobno przed kilku laty Poznań zamierzał wydać kilkadziesiąt tysięcy na zapoczątkowanie pływalni dla szkół średnich w Bydgoszczy. Plany te spełzyły jednak na niczym. Podobno Magistrat nasz w Bydgoszczy miał już przed kilku laty gotowe projekty. Czy zostaną zrealizowane?

Nr. 88.

Z „r” w środku po wodzie popłynie;
Z „ń” z mydła zabłyśnie i zginie;
Z „b” musi z dobrego być ciasta;
Z „ś” zwie się niejedna niewiasta.

Nr. 89.

Pierwsze, trzecie ukląć może,
Drugie, trzecie uchu miłe.
Wszystko daj nam, dobry Boże,
Byśmy znieść mieli siłę.

Rozwiązanie szarad.

Nr. 86. Młodzież.

Nr. 87. Kameduła.

Trafne rozwiązania szarad nadesłali.

Miejscowe: H. Kosicka, J. Malchrowicz, L. Grzelak, F. Śledziński, F. Olejniczak, W. Olejniczak, E. Kaczmarek, F. Hercog, W. Krzyściakówna, St. Kaczmarek, F. Czajkowski, F. Klucz, K. Stojkowski, F. Kosicki, F. Seweryński, B. Klichowiczówna, A. Chmielecki, B. Jaworski, K. Jaworska, E. Jaworski, G. Nehreżanka, L. Grzelak, J. Malchrowicz, J. Kulczycka, H. Magdańska, U. Janiszewska, J. Szerbińska, Z. Zomrowski, L. Dyssman, H. Witkowska, J. Klatt, U. Popońkiewiczówna, E. Zomrowski, W. Bogacki, A. Kosecki, E. Bialecki, R. Krügerówna, B. Walczak, F. Boelke, H. Gruszecki, P. Szerbińska, M. Zomrowska, H. Wieczorkowski, I. Wieczorkowska, J. Bilski, K. Adamczykówna, G. Szczygielkówna, K. Kodacki, A. Witkowski.

Z powincji: H. Fikus, Szarlej, A. Domagalanka - Miastowice, J. Kaczyński - Samplawa, L. Grus-Pozdrowiński - Grabowo, H. Piekarczykówna - Grodzisk, St. Tulibacki - Brdujście, R. Bielecki - Trzyczyn, W. Śniegocki - Szubin, Z. Rychterówna - Wąsosz, A. Trzebiatowski - Wąsosz, E. Magdański - Nakło, J. Adamski - Trzyczyn, J. Jaworski - Laskowice, M. Janicka - Inowrocław, T. Laskowski - Nakło, J. Wiśniewska - Leśne Jaty, Nowacka - Szubin, W. Gruzinski - Wielka Wies.

Nagrody w drodze losowania otrzymali:

I) Stanisław Tulibacki - Brdujście (Fordońska), (Karol May: „Abdan Effendi”).

II) A. Domagalanka - Miastowice, (Robert H. Lord: „Polska”).

III) Leon Grzelak - Bydgoszcz, (B. Dyakowski: „Reśliny pokarmowe w różnych krajach”).

IV) Weronika Krzyściakówna - Bydgoszcz, (K. W. Spurgeon: „Gawędy Jana Oracza”).

CZY JESTEŚ JUŻ CZŁONKIEM „CZERWONEGO KRZYŻA”?

†
Po długich i ciężkich cierpieniach opatrzony Sakramentami św. zasnął dnia 12. 7. mój najukochańszy mąż, nasz drogi ojciec s. p.
Leon Mirowski
członek tow. św. Ignacego
przeżywszy lat 48, o czym zawiadamia stroskana
Żona z dziećmi.
Eksportacja zwłok odbędzie się w wtorek o godz. 5-tej z domu żałoby przy ul. Bocianowo 24. (18208)

Podziękowanie.
Za okazane nam współczucie, wspaniałe wieńce oraz liczny udział w pogrzebie naszego drogiego syna s. p.
Józefa Nowickiego
składamy Krewnym, wszystkim Znajomym, Życielnym i Kolegom zmarłego a w szczególności p. p. Arndt, także współpracownikom i kolegom firmy Arndt serdeczne
Bóg zapłać.
18248) Rodzice.
Bydgoszcz, dnia 14 lipca 1930 ul. Zduny 10.

Przetarg publiczny olejów owocowych.

Wydział Powiatowy w Świeciu wydzierżawia w środę, dnia 23 lipca o godz. 13-tej w Starostwie pokój 11, tegoroczny zbiór z olejów jabłkowych na szosach powiatu świeckiego. (18234)
Warunki ogłoszone zostaną przed rozpoczęciem przetargu.
Kaucja licytacyjna 50 zł.

Starosta powiatowy
(-) Kowalski

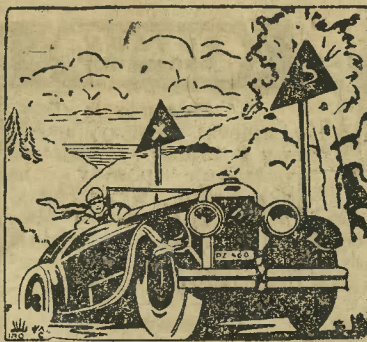
Przetarg przymusowy.
Dnia 15 bm. o godz. 9-tej sprzedam przy ulicy Portowej 32, I: (18238)
kompletny pokój męski, kasę ogniową, kolekcję rogów (27 sztuk), maszynę do pisania Adler ze stolikiem, 2 biurka, 2 fotole, szafę dużą oszkloną, regał, szafę do akt, stół okrągły i 2 fotole.
Kucharz, komornik sądowy.

Sprzedż przymusowa.
W wtorek, dnia 15. VII. 30 o godzinie 12-tej w poł. będę sprzedawał w Wtelnie najwięcej dajacemu za gotówkę: (18249)

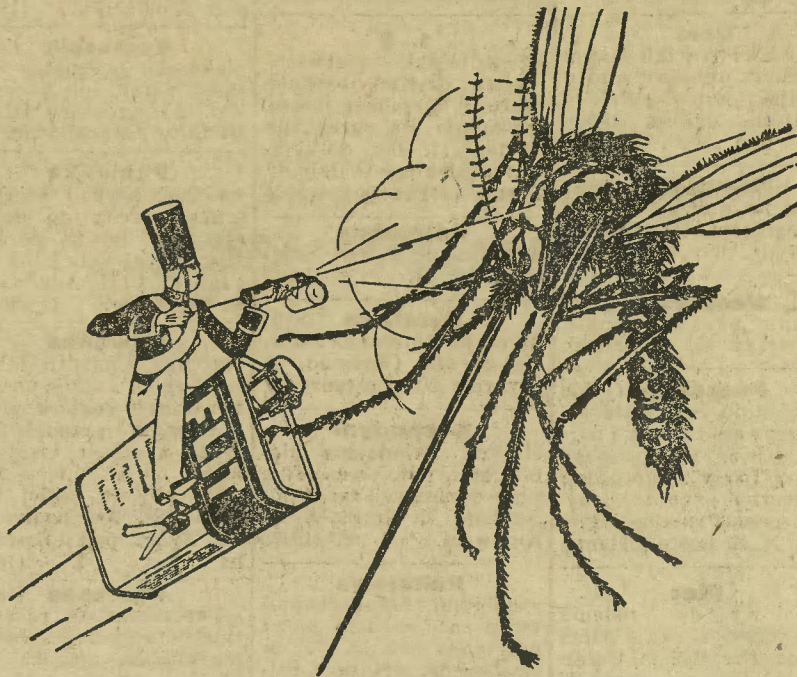
około 8-9 mórg żyta na pniu.
Zbiórka dawniejsze podwórze majetności.
Malak, kom. sądowy w Bydgoszczy.

Wydzierżawienie owocu
z olei jabłkowych nad szosami w powiecie obornickim na rok bieżący odbędzie się w czwartek, dnia 31 lipca 1930 r. o godz. 10-tej w sali hotelu p. Narożyńskiego w Obornikach. (18223)
Wydzierżawienie nastąpi jedynie za natychmiastową zapłatą czynszu dzierżawnego. Warunki dzierżawy przeczytane zostaną w dniu przetargu.
Oborniki, dnia 10 lipca 1930 roku.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
(-) Kozłowski

Kursy samochodowe Z. Kochańskiego
Bydgoszcz, 3 Maja 14a tel. 1185
(Szkoła czynna od 8-mej do 20-tej)
szkołą szoferów zawodowych oraz amatorów. Patent. podwójna kierownica przyspiesza naukę jazdy. — Prospekty wysyła się na życzenia. — Zapisy przyjmuje się codziennie. Egzamina w Woj. Pozn. lub Pomorsk. zależnie od miejsca zamieszkania.
Dla osób całodziennie zajętych **specjalne kursy wieczorne** od godz. 17-tej do 19-tej. Dogodne warunki spłaty. 14337

Wieczne niebezpieczeństwo!

Komary podrywają siły, szarpiają nerwy i przeszkadzają w pracy i w zabawie. Komary są dokuczliwe i często niebezpieczne. Rozpylając Flit można łatwo je wyniszczyć.

Flit niszczy doszczętnie muchy, komary, pchły, mole, mrówki, karaluchy, pluskwy oraz ich zarodki. Zabójczy dla owadów, jest zupełnie nieszkodliwy dla ludzi. Nie płami.

Flit nie należy porównywać do innych środków na owady. Żądajcie żółtej blaszanki z czarną opaską, wystrzegając się naśladownictw.

FLIT
Niszczy szybciej

† **Przeciw chudości** † **TAPETY**
Przez użycie naszego wspaniałego środka odżywczego „PLENUSAN“ w krótkim czasie znaczne przybranie w wadze, wygląd kwitnący i pełne ciała. Również wzmacniający środek dla krwi i nerwów, przez lekarzy polecane. 1 pudełko zł. 6, 4 pudełka zł. 20. 19865
Dr. Gebhard & Co., Gdańsk No. 4.
Pomorska 8. 5775
Pianino 17871
krzyżowe sprzedam tanio. Majewski, Pomorska 65.

Prosimy wyciąć, wypełnić i oddać listonoszowi lub w urzędzie pocztowym.

Wydział Powiatowy w Gnieźnie

ogłasza

konkurs na wydzierżawienie rakarni powiatowej w Osiecu powiatu gnieźnieńskiego.

Do rakarni należą:

- a) budynek fabryczny z kompletnym urządzeniem technicznym, zdatnym do użytku;
- b) dom mieszkalny dla dzierżawcy;
- c) dom mieszkalny dla 1 rodziny robotniczej;
- d) budynek gospodarczy;
- e) ca 5 mórg ziemi włącznie ogrodu i zabudowań.

Piśmienne oferty składać należy w zapieczętowanych kopertach z napisem „Oferta na dzierżawę rakarni powiatowej w Osiecu“, do dnia 30 lipca rb. do Wydziału Powiatowego w Gnieźnie. Tamże przeglądać można warunki dzierżawy rakarni oraz projekt kontraktu lub też żądać odpisu za zwrotem kosztów 5.— zł. Do oferty dołączyć należy kwit Powiatowej Kasy Komunalnej w Gnieźnie na wpłacone wadium w gotówce w kwocie 1000 zł.

Wydział Powiatowy zastrzega sobie prawo dowolnego wyboru oferenta z pośród złożonych ofert lub też z poza grona oferentów.

Gnieźno, dnia 11. lipca 1930 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
18232) (-) Słaby.

Wielka wyprzedaż

spadkowa i towarów pochodzących z licytacji na rachunek obcy po cenach bajecznie niskich.

Od poniedziałku dnia 7 lipca 1930 r. i dni następane od godziny 8 rano przy ulicy Mostowej nr. 9.

Sprzedawać będą:

kapelusze damskie, przybory do stroju, kapelusze męskie, czapki, galanterje męska, koszule, krawaty, szelki, skarpety, trykotaże, rękawiczki, pończochy, swetry i różne inne krótkie towary.

Michał Piechowiak
zaprzys. taksator i aukcjonator. (17508)

Młocarnie motorowe-Planet
własnego fabrykatu

odznaczają się przez:
nowoczesną konstrukcję,
małe zapotrzebowanie siły,
przejsiowe łożyska kulkowe,
solidne wykonanie,
wielką wydajność.

18186) Bez cła — dlatego nader korzystnie.

Hodam & Ressler

fabryka maszyn. — Założ. 1885 r.
Gdańsk (Danzig) Grudziądz
Hopfengasse 81/82 ul. Dworcowa.

Zamówienie.

Niniejszem zamawiam wychodzący w Bydgoszczy 6 razy w tygodniu „Dziennik Bydgoski“ na miesiące **sierpień i wrzesień 1930 r.** za zł 7,08 wraz z opłatami pocztowymi. „Dziennik“ odbierać będę z poczty — proszę dostarczyć pod poniższym adresem:

Imię i nazwisko:

Miejscowość: ulica i nr.:

Kwit pocztowy

Zł

tytułem przedpłaty na „Dziennik Bydgoski“ na miesiące **sierpień i wrzesień 1930 r.** odebrałem, co niniejszem potwierdzam.

..... dnia 1930

podpis:

Zamówienie.

Niniejszem zamawiam wychodzący w Bydgoszczy 6 razy w tygodniu „Dziennik Bydgoski“ na miesiące **sierpień 1930 r.** za zł 3,54 wraz z opłatami pocztowymi. „Dziennik“ odbierać będę z poczty — proszę dostarczyć pod poniższym adresem:

Imię i nazwisko:

Miejscowość: ulica i nr.:

Kwit pocztowy

Zł

tytułem przedpłaty na „Dziennik Bydgoski“ na miesiące **sierpień 1930 r.** odebrałem, co niniejszem potwierdzam.

....., dnia 1930.

podpis:

Ceny ogłoszeń: 25 gr. za wiersz milimetry na stronie 7-lamowej szerokości 38 mm. Za reklamy na stronie przed ogłoszeniami 60 gr., w tekście na drugiej i trzeciej stronie 1,00 zł., na dalszych stronach 85 gr. za milim. i lam., szer. 67 mm. Drobne ogłoszenia słowo tytułowe 25 gr., każde dalsze 15 gr.; dla poszukujących pracy oraz na nekrologi 20% zniżki. Większe ogłoszenia, zamieszczone wśród drobnych 100% drożej jak w zwykłym dziale ogłoszeniowym. Przy powtórzeniu ogłoszeń o tym samym tekście udziela się rabatu. Przy konkursach i dochodzeniach sądowych wszelkie rabaty upadają. — Ogłoszenia zagraniczne 25% dopłaty. — Ogłoszenia skomplikowane oraz z zastrzeżeniem miejsca o 20% drożej. Za terminowe umieszczenie i przepisane miejsce administracja nie odpowiada. — Miejsce płatności: Bydgoszcz. — Konta bankowe: Bank Związku Spółek Zarobkowych, Bank Ludowy, Bank M. Stadthagen. — Konto czekowe: P. K. O. 203713 Poznań.